

Lk. 1: 39-45

Maria asui kadulla. Tai oikeastaan kukaan ei tiennyt hänen oikeaa nimeään, koska Maria oli kuuro tai ainakin mykkä. Tai oikeastaan hän ei ollut, mutta niin kaikki luulivat. Maria oli nimittäin asunut vuosikaudet samalla kadunkulmalla, nukkunut samassa porttikäytävässä. Niinpä lähiseudun kauppiat olivat tulleet hänelle tutuiksi. Maria kuului kadun arkipäivään, mutta kenenkään kanssa hän ei ollut vaihtanut sanaakaan. Koska suurkaupungin kaduilla tekevät työtään myös Sant´Egidion vapaaehtoiset, he tapasivat myös Marian. Tai eivät he tienneet hänen oikeaa nimeään, eikä Maria suostunut sitä heille kertomaan. Mutta koska ihmisellä pitää olla nimi, he alkoivat kutsua häntä Mariaksi. Sant´Egidion katutyöntekijät alkoivat käydä hänen luonaan säännöllisesti. He veivät Marialle ruokaa, lämmintä vaatetta ja villalankoja, punaisia villalankoja, koska Maria piti kutomisesta ja aivan erityisesti punaisista langoista. Vähitellen Maria alkoi puhua. Ihme on tapahtunut, hämmästelivät kauppiat, ylösnousemuksen ihme. Maria ei ollutkaan kuuro eikä mykkä. Kohtaamisen ilo, ystävyys, mursi jotain Marian sisimmässä. Kaikesta huolimatta Maria ei koskaan kertonut oikeaa nimeään eikä elämäntarinaansa. Hän ei myöskään suostunut muuttamaan kadulta minnekään. Siitä oli tullut hänen kotinsa. Sinne Maria myös kuoli. Ja koska nimen lisäksi ihmisen pitää saada oikeat hautajaiset, ne hänelle myös järjestettiin.

Evankeliumin Marialla oli kiire. Enkelin ilmoitus oli muuttanut hänen elämänsä aivan kokonaan. Hänen sisällään kasvoi uusi elämä. Mutta ilon teki vielä suuremmaksi se, että sisällä kasvava elämä oli itse evankeliumi, Jumalan sana, maailman Vapahtaja. Olisi voinut luulla, että Marian iloon olisi voinut jo sekoittaa huolta ja murhetta. Miten tämän selittäisi Joosefille, miten perheelle ja koko suvulle? Mitä sanoisivat kylänmiehet ja –naiset? Mutta sellaiselle ei ollut nyt aikaa, sillä päällimmäisenä oli ilo, joka otti jo juoksuaskeleita. Ilo ei pysynyt enää sisällä, vaan se oli jaettava jonkun kanssa. Oli päästävä kertomaan jollekin, mitä Jumala oli luvannut.

Evankeliumilla on kiire. Se ei jouda säilöttäväksi, purkittavaksi ja varastoon odottamaan parempia ja sopivampia aikoja. Joulu yönä kedon paimenet kiiruhtivat seimelle ja nyt Maria kiiruhti jakamaan evankeliumin Elisabetin kanssa. Niin nämä kaksi raskaana olevaa naista saivat kertoa uutiset toisilleen, jakaa tuntemuksensa ja ilonsa. Ja kokea yhteyttä. Yhteyttä, joka ulottui niin syvälle, että jo Marian tervehdyksen kuullessaan jopa Elisabetin kohdussa oleva lapsi hypähti ilosta.

Maria sai kantaa sisällään Kristusta. Se ei suinkaan tarkoittanut, että Maria olisi selvinnyt jotenkin helpolla elämästä. Monta kertaa toteutui myös se ennustus, että *miekka iski Marian sydämeen*. Vapahtajan äidin, evankeliumin kantajan elämä ei ollut helppo. Evankeliumin ilo ei tarkoita sitä, että uskomisen olisi aina helppoa. Aika usein on päinvastoin. Kun profeetat julistivat Jumalan sanaa ja lupauksia, he joutuivat usein vastakkain toisten ihmisten kanssa. Toiset heistä joutuivat pakenemaan ihmisten vihaa. Paavali kirjoittaa, että Abraham piti lujasti kiinni Jumalan lupauksista silloinkin, kun kaikki toivo näytti olevan mennyttä. Miten siis voi uskoa ja vielä iloita silloin, kun moni ihminen, jopa läheinen ihminen vastustaa uskoa Kristukseen? Miten voi uskoa ja iloita silloinkin, kun kaikki toivo näyttää olevan mennyttä?

Jumalan huolenpito näyttöytyy meille kauneimmalla tavalla silloin, kun saamme kohdata toisen ihmisen, nimeltä, kasvoista kasvoihin. Jumala on tarkoittanut meidät toisillemme, kertomaan, jakamaan, iloitsemaan ja toisinaan suremaankin yhdessä! Kadun Maria ei ollut vain autettava, sillä hän opetti auttajilleen. Hän kertoo meille maailmasta, josta me emme juuri tiedä. Asunnoton, kerjäläinen, pakolainen tai jollakin muulla tavalla köyhä ei ole vain osa suurempaa ja tutkimatonta joukkoa tai potentiaalinen uhka. Evankeliumille hän on potentiaalinen ystävä, elämän asiantuntija, joka opettaa meille, millaista elämä on siinä maailmassa, josta hän tulee. Ja jokainen ystävä on ilo: evankeliumin ilo, jota Maria kantaa sisällään. Evankeliumin ilo, Kristus, jota me saamme kantaa sisällämme. Jeesuksen äiti Maria halusi jakaa kaiken

Elisabetin kanssa. Me siis uskomme yhdessä! Mekin saamme jakaa. Tarvitsemme toisiamme myös sen vuoksi, että oma uskomme vahvistuisi ja saisimme tukea toisen uskoa. Tarvitsemme sellaisia ihmisiä, jotka jakavat meidän kanssamme kokemuksia, ajatuksia, elämän pettymyksiä ja sitä evankeliumin iloa, joka panee meidät juoksemaan! Miksi me kokoontumme yhteiseen messuun? Eikö juuri sen vuoksi, että me saamme jakaa kokemuksia, tunteita, sanoja, tekoja. Että me uskomme yhdessä. Jos rakennamme oman seurakuntamme jumalanpalvelusta tästä näkökulmasta, se näkyy varmasti ulospäin. Emme millään malta pitää kokemustamme vain itsellämme. Evankeliumi panee meidät juoksemaan niidenkin luokse, joiden nimeä emme edes vielä tiedä.

Olen usein jakanut ortodoksiteologi ja liturgikko Alexander Schmemannin ajatusta, jonka haluan antaa meille kaikille sydämessä tutkisteltavaksi ja jaettavaksi. Voisiko se olla meidän kotipakettimme näiltä päiviltä? Näin Schmemann kirjoittaa alkukirkon kristityistä:

Missä ikinä he kulkivat, siellä Jumalan valtakunnan siemenet versoivat, usko syttyi, elämä kirkastui, mahdoton tuli mahdolliseksi. He olivat todistajia ja kun heiltä kysyttiin, mistä tämä valo loistaa, missä on tämän voiman lähde, he tiesivät, mitä vastata ja mihin johdattaa ihmiset.